

imod, men som dog havde givet hende meget at tænke paa. Men alle Ængstelser forsvandt, da Telegrammet kom, der meldte, at han om faa Dage vilde være i København. For at være helt alene gik hun ud i Skoven, og for første Gang i sit Liv savnede hun en Gud, til hvem hun kunde opsende Tak og Lovsange.

Den Dag, Per ventedes, stod hun op allerede ved Daggry og klædte sig paa med den dvælende Ro og Betænksomhed, der var hende egen under stærke Sindsbevægelser. Flere Timer før Vognen skulde køre til Stationen, var hun færdig til at tage afsted. Per vilde komme til København med Formiddags-Iltoget, og hun var angst for at komme forsilde.

Vejret havde været smukt de sidste Dage. Ogsaa denne Dag skinnede Solen helt sommerligt, da hun naaede ind til Byen med Skoletog.

Per havde imidlertid sat Foden paa hjemlig Grund og rullede nu op gennem Sjælland. Han var i en urolig og splittet Stemning. Endnu ved Afrejsen fra Rom havde han været fast besluttet paa at hæve sin Forlovelse; men det afgørende Ord havde han dog ikke faaet skrevet dernede. Han havde ligesom ikke kunnet faa Ro dertil under Indpakningens og Opbrudets Travlhed. Han havde da bestemt at gøre et Ophold paa Hjemvejen enten i München eller i Berlin for her at samle sig til en endelig Forklaring.

Men efterhaanden som han paa sin Rejse var kommen nordpaa, og navnlig da han nærmede sig de skovbevoksede Bjerge, der for blot et Par Maaneder siden havde dannet Rammen om deres paradisagtige Kærlighedsliv, fik Minderne mere og mere Magt over ham. Den Nat, da han kørte over Alperne, sad han vaagen ved Kupevinduet